

KÉT NŐ, EGY KALAP

Édes semmittevés

Szia, kedves! Reggel kidugtam az orrom. Szítál valami esőféle, és szomorú, melankolikus, latyakos idő van. Elég hideg a lépcsőház, így már eleve kabátban mentem le, dupla zokni, bakancs. Van egy régi, kopott bakancsom, kicsit már mállik a bőr az orrán, még Mátétól kaptam. Nem dobtam el, a kertben jó lesz. Hívott a futár, hogy öt perc múlva itt lesz, hozza a csomagomat. Rendeltem egy hétoktávos Yamaha szintetizátort. Már rég tervezem. Általános iskolás koromban két évig jártam zongoraóra egy kedves nénihez ide a szomszédos utcába. Mindig be kellett nyúlni a kulcsért, volt egy szoba, benne egy hatalmas zongora. Persze, gyakorolni nem mindig volt kedvem, így egy adott ponton azt mondták a szüleim, hogy így nem sok értelme van, s elkezdtem német- és angolóra járni. Annak megvan a haszna. Azóta is hálás vagyok Mária néninek. Neki köszönhetem, hogy tanár lettem.

Nem kellett sokat állnom a kapuban, már fordult is az autó, rajta a kis zongorámmal. A futár széles vigyorral pattant ki. Vicces lehettem, bebugyolálva, dupla sállal a nyakam körül, sapkában. Csodálkozott a csomag méretén, vajon mit rendeltem. Mondtam, légpuskát, szaladjon. Persze mindketten elkacagtuk, és segített felhozni. Most ott áll a sarokban.

Kicsit még kimentem, adtam a macskának enni. Beleszagoltam a levegőbe, de se ősz-, se télszag nem volt. Bár lehet, még annyira be van dugulva az orrom, hogy amúgy se érezném. Hideg az van, de csak pont annyira, hogy észrevétlenül megfázz. Amit semmiképp se szeretnék, mert még nem másztam ki az előzőből. Még benne tocsogok, fújom az orrom, meg krákogok. Charlie-s hangom van, ami valahogy nem áll jól, így nem is erőltetem, és ha nem muszáj, nem beszélek. Szerintem még pár napig nem járkálok, helyette inkább élvezem az édes semmittevést. Azt az olaszok tudják a legjobban, *dolce far niente*, így hívják (olaszul nem tudok, csak picit). Többször voltam már Olaszországban, s nem győzöm tanulni tőlük, hogyan is kell ezt jól csinálni. Semmi görcsösség, ha kell, nap közepén széles mosollyal az arcukon, minden lelkiismeret-furdalás nélkül kiteszik a *Siesta* táblát az üzletük ajtajára, s majd csak délután jelennek meg ismét egy kávéval és kalappal. Mert az nekik jár. Próbálja csak meg nekik bárki is megtiltani! Esélytelen.

Eszembe jutott egy vicces eset. Van már több mint tizenöt éve, hogy egy olasz városkában nyaraltunk az akkori barátommal, Nándival. Olasz–magyar szakos, ő ragasztotta rám az olaszimádatot. Keskeny, kanyargó sávban húzódott a part, rajta szépen kialakított napozósáv, odahordott, egyenletesen elsimított, puhább homokkal, hókára sárgult napágyakkal, színes, vidám napernyőkkel, ízléses kis bárral, halk, olaszos zenével. Minden adott volt az idilli nyaraláshoz. Úgy döntöttünk, bérelünk mi is két ágyat s egy ernyőt, hogy ne kelljen minden ágaskodó homokdúccal naponta megharcolni, meg aztán csak nem kerülhet egy vagyonba. Előtte beültünk koktélozni a kis hotelünk teraszára. Amikor lefoglaltuk a szobát, az állt a leírásban, hogy *vista di mare*, azaz kilátással a tengerre. A helyszínen persze kiderült, hogy csak a hotel kis éttermének van kilátása, mi nézhettük a szemetes kukákat. Az elején bosszankodtunk, de már ki volt fizetve előre, meg amúgy sem terveztünk sok időt tölteni a szobában. Idős házaspár ült a mellettünk levő asztalnál. A néni lassan majszolta a péksüteményét. Valami cukros mázú brióst, ahogy le-letör egy darabot, nyúlik az ujjbegyén a cukor. Lenyalja és kacag, közben valamit hevesen magyaráz a férjének. Nem értem pontosan, talán műfogsort emleget. Elkap a kacagás. Elképzeltem magunkat ennyi évesen, cukortól összeragadt műfogsorral, ahogy lógatjuk a lábunkat a tengerbe, és vigyorgunk. Nagyon vicces. Nem bírom abba hagyni a nevetést, ami lassan hahotába megy át. Nándi értetlenül bámul, mi a bajom, s bocsánatkérően néz az idős házaspárra. A bácsi mosolyogva leinti, hagyja, ők is voltak fiatalok, és közelebb húzza az asztalukat. Húsz éve mindig ide jönnek nyaralni, lassan ötven éve házások. Sikerül visszafojtani a kacagást, mély levegőt veszek, és kérdően Nándira nézek. Vajon mi együtt leszünk ötven év múlva? A szél kellemesen simogatja az arcom, előkotrom a naptejet, bekenem az orrom és a homlokom. A bácsi mesél, a negyedét sem értem. Nándi az ötödik mondatnál elfelejt fordítani. A néni is, én is bőszen hallgatunk, néha egymásra mosolygunk. Rendelünk még egy kör koktélt, ezúttal nekik is. Szabadkoznak, hogy nem, nem, hisz orvosságot szednek, vérnyomásra meg egyebek, de azért elkortyolgatják. Nézzük a partot, és halkán elmorzsolom az ajkaim között: ez az igazi dolce vita. A néni bólogat, s még egyszer lenyalja a kisujját. Hat koktél után kitaláljuk, hogy én is, Nándi is lemegyünk a partra, és megkérdezzük, mennyiért lehet bérelni két napágyat és egy napernyőt az elkövetkező tíz napra. A bácsi huncutul mosolyog, kíváncsi a játékra, vajon ki jár több sikerrel. Rám szavaz, hisz csinos, fiatal, szőke nő vagyok, rövid, lenge ruhában. Az olaszok nagy nőcsábászok. Szerinte ingyen is megkaphatom, vagy némi juttatásért. Nem fejtette

ki, mire gondol, de a néni rosszallón rácsap a bal combjára. Aztán mind a négyen elkacagjuk magunkat, lesz, ahogy lesz. Mosolygósan, nőies, lány csípőringással lesétáltam a partra, ahonnan már lassan elpárolgott az összes turista, csak néhány szerelmes pár ült a homokban, várva a közelgő naplementét. Gyönyörű volt a tenger, épp csak picit fodrozódott, s a napsugarak finoman simogatták a víztükröt. Fürkésző tekintettel keresem a tulajt vagy valakit, hogy útba igazítson. Két pasi heves mozdulatokkal tárgyal valamit a pult mellett, mintha valamin vitakoznának, karjaikat a magasba emelve hadonásznak egy törölközővel. Annyira bele vannak merülve, hogy észre se vesznek. Integetek, mosolygok, percekig semmi. Majd az egyik, a fiatalabb rám néz, és szól a másik, bajszosnak, hogy valószínűleg potenciális kliens vagyok. Szempilláim sűrűn rebegtetve köszönök – az még megy olaszul, majd angolra váltok. Magyarázok és mutogatok, miből mennyi, hány napra. A negyvenes pasi bólogat, mintha értené. Szép, egyenletesre leburnult felsőtestén látszik, hogy nem sokat ül az árnyékban. Be is húzza kicsit a hasát, és halványan előbukkannak a kis kockák. Felkapja a napszemüvegét, végigmér, majd magyaráz tovább, természetesen olaszul, itt-ott egy angol szót elejtve, mint *good* és *listen*. Mondom, mi kell, erre bólogat, és rámutat egy napágyra. Mutatom kettő. Már románul is próbálkozom, mire rázza a fejét, hogy *no, no*, előkotor egy gyűrött szalvétát s egy ceruzát, lerajzolunk két széket és egy ernyőt pálcikákból. Bólogatok, hogy *si, si*, már folyik a homlokomról a víz, kérdezem: *How much?* Felír egy összeget, nem érti, hiába erőltetem, hogy *Last price?*, összevonja a szemöldökét, s faképnél hagy, jelezve, hogy nincs ideje ilyesmire. Visszamegy a fiatalabbik pasihoz, aki épp a kasszagéppel babrál. Jobbnak látom otthagyni őket, és elkeskenyedve visszasétálok a hotelig. Természetesen a többiek kíváncsian figyelték az eseményeket, a bácsi tárt karokkal vár, rá se rántsak, biztos nem lát a szemétől, vagy a pasikat szereti. Erre felbátorodva nekiindul Nándi is, hogy akkor majd ő. Szemem sarkából figyelem, ahogy lesétál a partra. Tényleg jó pasi, ha a tulajnak is megtetszik, nyert ügyünk van. Még a mozgása is olaszos, érzem, hogy bizsereg a gyomrom, ahogy ránézek. Messziről figyelem, milyen jól szórakoznak, a pasi még meghívja valami színes italra is, majd körbevezeti a parton. Kezdek féltékeny lenni, idegesen dobolok az asztalon. A néni az étlapot böngészi, lassan jó lenne vacsorázni valamit, én egy tonhalas salátára szavazok. Nándi még mindig a parton, kisebb csapat gyűlt össze, kacagnak. A bácsi a kis televízióra mutat a pult mellett, kezdődik a meccs. Gondolom, a parton is arra készülnek. Nándi hirtelen feláll, kezét ráz a tulajjal, megölelik egymást, mint régi ismerősök, előveszi a pénztárcáját, fizet és elindul felénk.

Vigyorogva jön, szinte táncol, mozgatja a csípőjét jobbra-balra, s nyújtogatja a nyelvét. Nem tud felbosszantani, ennyi koktél után már csak kacagok. Sokkal olcsóbb ajánlatot kapott, természetesen. A bácsi elárulja a titkot: ha tudsz olaszul, más az ár. Végig a nyaralás alatt kértem Nándit, tanítson meg olaszul, de rájöttem, hogy mindig csak azt hiszem, hogy jól mondom, közben félig spanyolul, félig románul hablatyolok. Kacagott is rajtam eleget. Még néha rám ír, hogy vagyok. Ő kiköltözött Milánóba, és elvett egy olasz modellt, van két szép, göndör hajú gyerekük. Magyart mint idegen nyelvet tanít egy nyelviskolában. Azt ígérte, meghív majd az ötvenedik házassági évfordulójukra.

S ha már Olaszországban járunk, isteni ott a kávé, nemhiába dicsérik. Már csak azért odaköltöznék! Nagyon élvezem a kis autentikus olasz kávézókat. Ja, és állva az igazi! És olcsóbb. Úgy hívják, hogy *Caffè dei Ritti*, vagyis függőleges vagy felálló kávé. Ha egy percre becsukom a szemem, ismét ott állok egy ilyen kis, sarki kávézóban, és mosolyogva intek a pultosnak, aki már hozza a krémes espressómat. *Pronto! Prego! Grazie mille!* Felhőrpintem és sétálok tovább a fényes napsütésben. Simogatja az arcom a puha, kellemes szél, és igazán közel érzem magam a Fennvalóhoz. Hol máshol, ha nem Rómában? Aztán kinyitom a szemem, felnézek a plafonra, és rádöbbenek, hogy még mindig a nagyszobában ülök az öblös fotelemben, és sajnos nem mentem sehová. Egyedül a konyhából beszivárgó frissen darált kávé illata illik a képbe. A lépésszámlálóm ötvennél leragadt. Pedig nagyon szeretek utazni. Mondhatni az egyik hobbim. Egy baj van vele, hogy utazósbeteg vagyok. Nálam mindig a cél a fontos, nem az oda vezető út. Az néha nehezen, kínkeservesen telik. És hányózacskóval.

Tehát a mai tervem: semmi. Abszolút semmi. Zéró. Nulla. A baj az, hogy mi sosem tudjuk úgy istenigazából elengedni magunkat, hogy tényleg ne csináljunk semmit, még gondolatban sem. Amint feltennénk a lábunk, és élveznénk, hogy semmi dolgunk, rögtön megjelenne egy kis sunyi manó a vállunkon, aki bökdös, hogy héj, ne tétlenkedj, megannyi munka vár még rád, csak nézz körül! Eszedbe se jusson, hogy pihenhetsz, majd csak hétvégén, ha összejön és szerencséd is van! De akkor se biztos. Pedig a semmittevés nagyon is sokat tesz. Hozzád. Próbáltad már, hogy tényleg ne csinálj semmit, és ne is gondoldj semmire? Csak hagyni, hogy üresben járjon az agyad, ne tervezz, ne gondolkozz, ne ötletelj, ne parázz, ne projektálj... ne, ne, ne. A természetben lehet ezt a legjobban művelni. Nagyon vágyok már egy kiadós erdei sétára, de ahhoz előbb jobban kell lenni. Az mindig átmossa a lelkem, sokkal könnyebbnek érzem utána magam. Mintha letettem volna

egy hatalmas zsákot a patak partjára, s elmosta volna a víz. Jó lenne venni egy kis házat egy tó mellett, néha eljátszom az ötlettel. Már kinéztem a helyet.

Mára tehát a tervem, hogy kiürítem az agyam, és szellőztetem a gondolataimat. S hoppá, már el is rontottam, hisz a lényeg, hogy ne tervezzünk, csak élvezzük a nagy semmit. Félbehagyom a levelem, vagyis negyedébe, később megírom, mire jutottam. Addig is szoríts, hogy sikerüljön semmire jutni!

Azért még azt megírom, nehogy elfelejtsem, hogy elgondolkodtatott a gomba applikációd. Idén először éreztem nagyobb elkeseredést, hogy nem értek a gombákhoz, mert sok ismerősöm posztolt gyönyörű teli kosarakat, szebbnél szebb példányokkal, s itt szedték a környéken, nem kellett volna több száz kilométert autókázzam miatta. Meg is fogalmaztam, ha értenék hozzá valamelyest, mennék gombászni. Gondolatban eljutottam egy erdő széléig. Gyerekkoromban Borszéken gyakran nekilódultunk az erdőnek, és szedtünk egy nagy adaggal. Emlékszem, olyan nagy, barna gomba volt, amit jól ki lehet rántani. És szárítottunk is. Jó móka volt. Sajnos, képem nincs róla, hogy leküldjem, nézd meg, melyik faj, de ha látnék egyet, szerintem felismerném. Kicsi voltam, élveztem a vadászatot, bár a gombát annyira nem szerettem, sőt. Nem lehetett elég vékonyra vágni, hogy ne is érezzem, mit eszek. Azóta, érdekes módon, változott az ízlésem, és szívesen eszem bárminemű gombát. Igaz, csak mértékkel. A rókagomba nagy kedvenc. Na nem azért, mert a róka a kedvenc vadállatom. Mert az. Szerintem már ne mondj nekik semmit! Hadd higgyék azt, hogy te vagy a királynők királynője, a gombák legnagyobb szakértője, a *Nummer 1*. Kérdezte bárki tőled a csoportban, hogy honnan szerezted az információkat? Na, ugye? A lényeg, hogy tudod, és szerintem amennyit studióztad a könyveket, oldalakat és appokat, hogy valószínűleg te vagy köztük a legjobb, leginformáltabb. Keresni és találni tudni kell. Manapság már amúgy se fontos, honnan tudod, a lényeg, hogy tudd és megoszd az infót másokkal. Fedjen hát mindent ez az áldásos homály. Én ígérem, a síríg hallgatok. S vissza. Neked meg marad egy remek sztori öregkorodra, amit majd az unokáidnak elmesélhetsz. Tudjátok, drágáim, amikor a nagyfi fizetetlen szabadságon volt... Na megyek, mert még a pihent agyammal kitalálok valami jó mesét, és tényleg könyv lesz belőle. Csak ki fogja olvasni?

Annyira elkapott a semmittevés, hogy alig bírtam rávenni magam, legalább délután mozdítsak valamit. A levelet be kellene fejezzem, biztos várod a választ; a házat is jó lenne összeszedni. Néhány órát élveztem a tervmentes létet, és belebújtam egy könyvbe, de kora délután győzött a lelkiismeret

hangja, hisz vár a fordítás is. Vagy ferdítés? Néha az. Haladok, legfőképp azért, mert sokszor éjszaka dolgozom, akkor sokkal gyorsabban megy. Már leküldtem egy adagot, kezdjék átnézni, s jelezzék, ha valami nem világos. Beosztom, minden napra jusson, mint a gyerekeknek a cukorka, de igyekszem előre dolgozni, az a biztos. Nem kér enni, és ha valami közbejön, nem kell aggódnom, hogy nem lesz meg időre, s akkor magyarázkodhatok, amit nem szeretek. Ha tehetem, nem hagyom utolsó pillanatra. Persze a végén mindig utolsó pillanatra marad. A határidő a legjobb múzsa.

Nagyon belejöttem a pihenésbe, az elengedésbe, a nyugalomba és a felhőtlen örömeimbe. Olyannyira, hogy majdnem elfelejtettem, hogy holnap szombat, és kora reggel érkezik Péter. Hogy eltelt a hét! Végül egy kollégájával jön, aki továbbutazik Bányára egy továbbképzésre, és délután hazamenet felveszi, így megy is vissza, nem marad vasárnapig. Nem erőltettem, hogy maradjon, még amúgy se vagyok toppon. Ő meg örül, hogy elhozzák és nem kell vezetnie, így az úton is tud dolgozni. Egyeseknek milyen kevés kell a boldogsághoz! Nem tudom, miben mesterkedett az elmúlt hetekben, de nagyon titokzatos. Nem rá vall, elég direkt és őszinte szokott lenni. Mostanában viszont mindig nagyon elfoglalt és nagyon fáradt és nagyon elege van mindenkiből. Én meg nem piszkálom. Mindenképp beszélünk kell, és ha úgy látjuk, hosszú távon nem működik, mihamarabb véget kell vetni ennek a távkapcsolatnak. Neki se, nekem se éri meg a nyűglődést. A pszichológusom szerint sem lehet semmit erőltetni, viszont érdemes rajta dolgozni. Na, megint a munka! Ha valami nem működik már az elején zökkenőmentesen, később fog, ugye? Lehet, végül is a befektetett munka mindig idővel hozza meg a gyümölcsét. Szinte látom, ahogy most elmosolyodsz. Megint túlgondolom? Mégiscsak kellene egy ló, mindenképp jobban járnék vele. Tudsz te valamit.

Nem akarok belegondolni, hogy a könyveim hogy fognak ázni az esőben és hogy fog lassan lemállni a fedelük, amikor én már nem leszek. Tudom, hogy nemrég volt Halloween, de nem kell ijesztgetni. Most köszönik szépen, jól elvannak a polcokon, az asztalokon, az újságtartókban és a táskáimban. Igen, mert mindig viszek egy könyvet magammal, ha kiteszem a lábam. Olyan ez, mint másoknak a betegbiztosítás. Sose tudhatod, hol kell várni, hol unod halálra magad, mikor nincs semmi dolgod, és akkor, hoppá, elő a könyvvel. Nagy szemeket szoktak mereszteni az emberek, úgy látom, nagyon elszoktak attól, hogy valakit könyvvel lássanak mászkálni. Nem baj, kell az ellenpélda. Háttha néhányan elszégyellik magukat a telefonjukkal, amin folyamatosan pörögnek a reelek vagy a Tik Tok videók. Egy baj van.

Rákattantam a reelekre a napokban, és most már mindig szembejönnek. Természetesen a többsége kutyás vagy macskás kis videó, esetleg karácsonyi outfit ötletek vagy bútorfelújítás, na, a baj az, hogy jópofák, és mivel rövidek, könnyen görgetsz, hogy na még egyet. A tegnap is biztos félórát ott ragadtam. Le is merült egykettő a telefonom.

A lányod már otthon? Szoktatok anya-lánya délutánokat tartani? Látom, az ilyesmi nagyon menő. Hasonlít rád? Vannak közös dolgaitok? Nem lehet könnyű kamasz gyerekek anyukájának lenni. Látom a suliban, nem egy szülőnek meggyűlik a baja. Van, hogy a suliban vannak gondok, míg otthon angyal a gyerek, van, hogy a suliban minden rendben, de otthon kezelhetetlen. Egyáltalán lehet igazán jó anyuka lenni manapság? Hisz annyi mindent meg kell oldani, és a munka terhe is a válladon. Ő mit szól, hogy az anyukája ennyire lópárti? Ő is odavan Larisszáért? A legtöbb gyereknek kutyája van, vagy macskája, egy ló azért ritkaságszámba megy. Legalábbis errefelé. Az már, mondhatni, menő. Ott is? Mikor kislány voltál, volt lovak? Honnan ez a nagy szerelem?